

Men han hade sett på resan
 Många prof af hycklets gud,
 Han drog flammorna vid näsan
 Och tog aldrig någon brud.

Han fann Hymens band för simpla,
 Sen han ärft sin rika tant, —
 Klinkström började att pimpla
 Och blef snart en pröfvad rant.

III.

Klinkströms stora princip.

Hvad ondt kan ligga i
 Att en gång blott om dagen
 Få prata vackert med mitt lilla krus? —
 Då glädjens blommor vissna i mitt hus,
 Jag gerna umbär kaffe, té och snus,
 Kan läsa in min halfrökta kardus
 Och bränna surved, för att spara ljus,
 Blott jag kan få ett litet ljufdigt rus,
 Då jag dock låter bli,
 Att göra emot lagen.

IV.

Klinkströms vaggvisa för punschflaskan.

Slumra, min älskade, trånande sköna,
 Sof vid mitt hjerta, sof roligt, sof ut!
 Snart skall du lyckosam nedkomst få röna,
 Snart ditt välsignade tillstånd tar slut!

Älskling, o, snart skall jag smägtande brinna,
 Snart skall din lifsdam förkrossas i grund,
 Snart skall ditt guldgula hjerteblod rinna
 Ned genom strupens förtorkade sund!

Luta dig, älskade, dröm vid min sida,
 Snart skall du känna, hur korkskruvens klo
 Genom *din* hjerna mekaniskt skall glida
 Samt tvinga *min* byta plats med min sko!

V.

Klinkströms grafsång för punschflaskan.

Ö, den som slagen är, han ligger
 Och slafven, som är köpt är såld
 Samt fåfängt man af grafven tigger,
 Hvad ren den fått uti sitt våld. — — —

O, flaska, hvilken grufflig fara
 Du nu har råkat störta i!
 O, hvilken flaska, hvilken vara!
 O, fröjd, du är förbi, förbi!

Se der, hur gruset i sig sankar
 En saft, som stämt hvart ljud till ton, —
 Der rinna många sköna tankar
 Och mången härlig illusion!

Jag hade lust, att högt förbanna
 Den magt, som sänkt vår fröjd i dyn —
 Betänk, en "fjerndel" af en kanna!
 O, ve! det svindlar för min syn!

Dock, hon är död, ej mera spörjen,
 Dess dom stod förr i ödets skrift,
 Men sörjen, mine herrar, sörjen
 Och sucken tyst vid hennes grift!

Må du få ro! Gå ej att spöka,
 Låt aldrig höra af din röst,
 Så att ej falska bilder öka
 Den smärta, som nu tär vårt bröst. — — —

— Från himlen föll ideens stjerna!!
 Vi måste dricka graföl, vi!
 Åh gudskelof, att man fått hjerna,
 Som hjälper sig i bryderi!

O, bål, i dig vår sorg vi dränke,
 Du himladrömmars hufvudkudd!
 Mot dig vi lute oss och tänke
 Helt lugnt, du död, hvar är din udd?

VI.

Klinkströms klagan öfver björnarne.

Ö, ve, hur mången
 Är ej fången
 I sitt eget lilla bo,
 För glupska björnar,
 Som likt örnar
 Sänka sig med lyftad klo!

 I alla gränder
 Ser man fränder
 Artigt stå och passa på.
 In i butiker
 Då man viker,
 Om man ej "tillbaks" kan gå.

 I mörkret är det
 Dubbla värdet
 Vål för den, som vill gå fri.
 Om solen skiner,
 Morska miner
 Enda räddningen då bli.

VII.

Klinkströms ode öfver sin gamla skinnmössa.

Åk, hvilka förfärliga tider
 Du hårdnade mössa uppnått,
 Hvad gruffiga plågor du lider,
 Min redliga, gamla kalott!

Lik parkernas gångar på Haga
 Är malstungna skinnmössan min,
 Lab'rintens mysterier draga
 Igenom båd' stoppning och skinn.

Din graf du så när hade funnit
 I rännstensens böljor i går,
 Om icke din husbonde hunnit
 Få fatt i ditt stripiga hår.

Skull' jag dig i stärkelse doppa,
 Så blef du snart "stukad" igen; —
 Det hjälper ej lappa och stoppa,
 Du blir lik ett kråkbo, min vän!

Jag mins, då på Aura åstranden
 Jag tog af en "flamma" godnatt,
 Då fick jag mösskullen i handen,
 Men mössan, hon satt der hon satt.

Gif efter, min trogna, jag fruktar
 Ju bara din stenhårda stomm! —
 O, mössa — du lik redan luktar! —
 Kom med mig på sophögen — kom!

 VIII.

 Klinkströms farväl.

För sista gången här jag lutar
 Nu min person mot hemmets plank,
 Farväl nu, mina ärfda knutar,
 Jag sålde er, och blifvit — pank.

Farväl, min stora trekannsflaska
 Och du, min trogna bränvinskagg,
 Er vän skall nu kring världen traska
 Och supa upp sitt sista plagg.

Farväl, mitt kära fähusdike!
 Jag ofta hvilat i din krem,
 Vändt nunan mot vårt himmelrike
 Och granskat vårt planetsystem.

Min döda tant, o, frid din aska,
 Der du får törsta utan vin — — —
 Nu syder jag uppå min flaska
 Och tar in litet medicin.

O, känslans sköna morgongryning
 Nu sipprar genom hvarje led!
 Åh, åh, med hvilken ljuflig dyning
 Nu bränvinsklunken böljar ned!

En vacker natt, jag vill ej klandra,
 Och ståtlig fullmån, vid min själ! —
 Nej, det kan snart bli tid att vandra,
 Ännu en sup och sen — farväl!

IX.

Klinkströms slut.

Där Klinkström slöt ej nånsin dyrka
 Den gröna flaskan i sitt lif, —
 Till sist så stal han i en kyrka
 Af brist på mynt och tidsfördrif.

Nu blef dock gubben Klinkström knipen
 Och fick kring benet jernring; —
 Hans fasta vilja och — principen
 Nu gagna längre ingenting.

Men andra dagen på verandan
 Af grafven Klinkström sof helt sött, —
 Han hade stått och — hållit andan,
 Tills han helt slätt af qväfning dött.

Ode öfver Slottsgatan i Åbo.

O, gata, du, som ifrån dombron går
 Och bron till Runsala ju nästan når,
 Du synes fått en sällsam lott, o gata:
 Du synes skapad blott för stadens lata!

Nog mången har ett skäl, att hit han kom,
 Det stora skälet, att han vänder om,
 En parallel med rännstenen beskriver
 Samt går och gapar och begapad blifver.

En vändningspunkt är Hjeltens fläktörn,
 Är Aunes fönster, eller Frenckells hörn
 Man gör retur, — snart träffas några fränder,
 Och man gör höger om igen och vänder.

Men ofta vänds ock förr'n i Frenckells hörn,
 Om man i fjerran varsnar någon "björn", —
 Man lemnar vän och samtal, för att hinna
 Det nya målet, det, att fort — försvinna.

De som vid "Slois" ha' sin bo-lokal,
De slippa köpa hvarje mode journal,
De titta endast ut ifrån sitt fönster
Och vända om med hufv'et fullt af mönster.

Man kunde tro, att hvaroch en der går,
Skull' söka något visst borttappadt får;
Man kunde också bilda sig den regel,
Att "Slois" är kokettens andra spegel.

Fast rum på "Slois" nog finns bredt och långt,
Så är på norra sidan ofta trångt,
Det är, som skuggan likväl vördnad bjöde,
Ty södra sidan, hon är tom och öde.

Ja, ofta trängseln är "på norr" så svår,
Att man kan trampa på sin nästas tår
Och fast man framåt djerft sig söker bråka,
Kan man tillbaka på ett släp få åka.

Vid slaget sex om aftonen det är,
Då man egentligen bör vara här;
Då mörkt det är, och matta lyktor glimma,
Då just är "hufvudflaxens" rätta timma.

Der mången sökt sin lilla söta vän,
Och mången mö der mött sin hjertesven,
Der mången ann', för trånaden ett mönster,
Sett melankoliskt upp mot Norstedts fönster.

Der röras damer uti stora stumm,
Der söka skalden ofta efter rim,
Och sprättar sen, — i armkrok hela bundten!
Samt sist af allt — "magistern jemte glunten".

O, "Slois", o, du fristad i vår stad,
O, du, vår erkänt enda promenad,
Bär nu, som förr, din trottoir med heder,
Bär våra ättlingar till tusen leder!

Hvad vor' vår lefnad, om ej uti den
Fanns nedlagd gudagnistan kärlek, men
Hvad vore kärlek utan "flax" en dosis,
Och hvad vor' "flaxen" utan dig, o, "Slois"!

Emmas mops.

En mops har Emma städs på släp vid fällen,
 En hjulbent "firma", hållen fullt så väl
 Som förr i världen guldet utaf trollen
 Och snart så kär som Emmas egen själ.

En ljuflig lott han eger här i världen,
 Det bör den vise medge till och med:
 Han delar Emmas plats på hufvudgården
 Och får i fred der krypa upp och ned.

En furste till och med skull' lyckan tacka,
 Om han ett kärligt ord fick från den mund,
 Som kysses af en lurfvig, tårögd racka,
 En gammal, tandlös före detta hund!

Han njutit många himmelskt sälla stunder
 Vid Emmas barm, vid hennes hals och kind,
 Han hört, han sett så mycket, — det är under,
 Att han ej är båd' galen, döf och blind!

Den afundsvärde! Ofta får han höra
 En hviskning om den käraste som fanns,
 Och jag vill tro, att han med spetsadt öra
 Skull' löpa till mig, om jag ropte — "Frans"!

— Men likväl, mops, du stryka får på foten
 Och mer ej trassla dig i barmens flor,
 Då snart en fästman fastnar i den noten;
 Det kan gå förr, än någonsin du tror!

Våra snobbar.

Bland alla folkslag, som här bli sedda,
Är snobbnationen den mest utbredda,
De kräken ser man nu öfverallt,
Ja, äfven fast det är litet kallt.

Det är likväl en antagen regel,
Och den besannas af slägtets prägel,
Att lif, att hälsa till först beror
På rummets värme, der snobben bor.

Är det så kallt, att ej brasan hjälper,
Han skakande i sin säng sig stjelper,
Drar allt uppå sig han har af ull,
Sen först han supit sig litet full.

Han lindar in sig i tjocka täcken
Och tar sig ut som ett frågetecken;
Han drömmer om, huru söt han är
Och hur' i honom hvar mö är kär.

De rika snobbar jag nu besjunger,
Ty de, som utstå en veckas hunger,
Blott de få lysa en stund i sta'n,
De snobbar ger jag af hjertat fan. —

— Att han är "viktig", så lagen säger,
Men snobbens nacke är det som väger,
Ty luggen tynger der rundt omkring
Och inn' i skallen finns ingenting.

Minst som en kejsare han sig skickar
Med vida byxor och stela blickar,
Han ser ej mången, fast han *ser upp* —
Så stolt som han blundar blott en tupp.

Se här, ett snobblejons högsta goda:
En bal, ett rus och en flaska soda,
Och här hans största utståndna sorg:
En värdshusräkning, som sänds — i korg.

Med pengar blott kan en snobb sig röra,
Men utan låter det ej sig göra, —
För själens skull måst' han "lefva bon":
Han kan ej tänka, hans tid blir lång.

En snobbs resurslängd är dock ej liten,
 Ty dör hans fader, så föds krediten,
 Blott han sig skaffar förmögen brud
 Och framför allt förer duktigt bud.

Men om af henne han dock får korgen
 Och ingen dåre mer går i borgen,
 Han till en enka då fria törs —
 Ja, eller rättare till dess börs!

Med fraser då han sitt språk förtenner,
 Ty knappt till namnet han kärlek känner,
 Hvem skulle lärt honom känna det? —
 Hans mor kanske, som är utan vett!

Men sansen slutligen snobben sviker
 Och utanlexan vid fruns repliker,
 Trots ordspråk, hosta och annat bråk,
 Går öfver skrankorna för vårt språk.

Han tuggar naglar och bryter stickor
 Och söker ord uti alla fickor,
 Men värre blir det för hvarje tag;
 Han bleknar af, som han finge slag.

Då snilletts sol icke längre skiner,
 Han böjer knä och ger ömma miner,
 Men enkan tror honom dödligt kär,
 Och "ja" får snobben för sitt besvär. —

— Vi lemna honom på giljarresan,
 Men, läsare, tag dig sjelf om näsan,
 Ifall ock du, såsom mången ann',
 Har redan gjort, eller gör som han!

En tur genom Åbo.

(I Juli 1880.)

Vängs Åbo å komma vi så sakta
Och vandra förut, för att betrakta
Det bruna, grumliga gytjespad,
Der "Nystad" går mot vår gamla stad.

Vår blick till först möter gamla slottet,
Som blott står kvar som ett straff för brottet.
Der glädje förr njöts ur guldpokal,
Nu rassla kedjor bland samvetsqual.

Der rundt omkring ligga stora städer
Af digra stockar och skräp och bräder,
Som resa utrikes via Hull,
Likt våra damer — för att bli gull.

— Ack, huru underligt ödet fogar,
Då engelsmän bo i Finlands skogar,
Fast många känna oss knappt ett grand,
Så mycket mindre besökt vårt land.

En byggnad småningom synlig blifver,
Som socker-bruket nog bifall gifver,
Och lazarettet med sin rubrik,
Så blekt och gult såsom dess publik.

Strax under "Rättikan" stannar båten —
— Der mången ann' också slutat stråten,
Då han sett på, hur' vår sol sjönk ned
Samt stått och svärmat och — gjort så med.

Men hvilket märkvärdigt sagounder
Har flyttat packhusets trogna kunder,
Vår hambustropp, detta himlalån,
På andra sidan precis om ån?

Kanske man saken dock så kan tyda,
Att stadens packhus skull' börja "syda",
Ifall man tillåte detta drägg,
Att luta jemt mot en enda vägg.

Nu invid "societén", för detta
Stå de och äta, men bli ej mätta —
Dock skull' den mödan dem väl bli spard,
Om der, som förr, funnes billiard.

Om oss mång' "leriga" kuskar täfla,
 Men börja "perkla" och slå och "jefla",
 Då vi den lataste ropa på,
 För att i lugn oss kringskåda få.

Längs salutorget nu leder stråten
 Med samma fart såsom sist med båten,
 Det länder grälle till stor gloire,
 Ty "Nystad" mångdubbel hästkraft har.

Vår lycka kan man ej heller skylla:
 Förbi Charybdis och långt från Schylla, —
 (Teaterhuset och Phoenix) — går
 Vårt tåg så tryggt, fast i sneda spår:

Ty framför oss går en man, som bråkar,
 Med att stå stadigt på sina "påkar",
 Tills han tangerar en gammal tant
 Och gör en svindlande ytterkant.

— Från dygdens fjät är nog ofta nära,
 Att det i rännstens djup kan bära,
 Och mången svalkat sitt heta blod
 I denna nutidens syndaflod. —

Nu vända vi öfver bron mot kyrkan,
 Der bildadt folk plägar egna dyrkan
 Åt allt, hvad skönt som de *se deri* —
 Men hvad de *höra* förtiga vi.

Der nära se vi vår stads lyceum,
 Hvars ungdom afsjungit nyss *Te Deum*
 Och rest på landet, att föra bud,
 Med fripass mången, en ann' med "hud".

Två eldar ligger det midt emellan:
 Der firman Rettig och här "Pinellan",
 Som uti lustgården länge stått
 Lik kunskapsträdet på ondt och godt.

Här se vi ock ifrån forna dagar
 Ett minne, danadt af konstens lagar,
 Utaf en hjelte från ljusets ban,
 Af vår och Fennias far, Porthan.

Vår grälle ruskar så trögt på nacken,
 Då det bär af upp mot Nylandsbacken
 Och stannar tvärt efter allt besvär
 Snedt mot fru Böckers atelier.

Här se vi Kuppis, det paradiset,
 Der ingen engel dock står med riset,
 Men ljufva dofter och öppen "grinn"
 Blott vinka vandrarn, att stiga in.

Och parken sen med sin dunkla grönska!
 Hvad kan en gentleman högre önska,
 Hvar kan mer ostörd han bli, än här,
 Om han är "dillig", om han är kär.

Dock må hans nymf, eller ock patrullen
 Ta' honom — vi resa utom tullen
 Från stadens brännande tegelugn,
 Att söka svalka och frid och lugn.

Så här som allestäds' kan man känna
 Igen en verkan af "Alis" penna:
 På denna väg, nu så bred, som två,
 Man för en tid sen knappt kunde gå.

Till venster plötsligt ifrån vår bana
 Vill grålle vika — af gammal vana —
 Till ett för honom så känt gebit,
 Som borde helgas med dynamit.

Det är det enda, här motstått "Ali",
 Näst dessa bon med sitt "kåli kali",
 Som skräpa trakten på höger hand
 Med gamla kär'ngar i gödningsland.

Snart Virvotus, den så landtligt lugna,
 Af skalder ofta så skönt besjungna,
 Pikanta hyddan vid skogens bryn
 Framsticker leende för vår syn.

Och när vi derifrån sedan hunnit
 Till skansen, — då ha' vi målet vunnit.
 Der sluta många med oss sin färd
 Och bli i fred för vår arga verld.

En stund vi gå i de dödas rike,
 Att söka namnet på någon like,
 Som uti lifvet oss varit kär
 Och nu bland torfvorna ligger här.

Det är ett rike man måste prisa,
 Hvars individer ej nånsin visa
 Ett tecken en gång till någon schism,
 Blott en fullkomlig socialism.

Här skall en människa allting mista,
Utom sin ryktbarhet och sin kista,
Men de försvinna ock ganska snart,
Om man ej gjort något underbart.

— En men'ska är dock af lumpet värde,
Sen anden en gång gått sina färde;
Blott ogräs växer af henne opp,
Fast man planterar så väl dess kropp! —

